

Arrest

nr. 142 546 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de beslissingen van 6 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedure

1.2.1. Op 6 september 2010 diende verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 september 2010 België is binnengekomen, een asielaanvraag in.

- 1.2.2. Op dezelfde datum diende verzoekster, die volgens haar verklaringen op 4 september 2010 België is binnengekomen, een asielaanvraag in.
- 1.3.1. Op 25 augustus 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).
- 1.3.2. Op dezelfde datum besliste de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.
- 1.4.1. Op 21 november 2011, bij arrest nummer 70 298, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoeker de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.4.2. Op dezelfde datum, bij arrest nummer 70 299, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoekster de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.5.1. Op 28 december 2011 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.5.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster, samen met haar minderjarige kind S.B., de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.6. Op 5 januari 2012 werd ten aanzien van verzoekster, samen met haar minderjarige kinderen S.B. en L.B., een verlenging van de termijn van het bevel om grondgebied te verlaten gegeven tot 25 februari 2012 omwille van de geboorte van L.B.
- 1.7. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet)
- 1.8. Bij aangetekend schrijven van 21 oktober 2011 dienden verzoekers, samen met hun minderjarige kind S.B., een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.9. Op 8 december 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.
- 1.10. Bij aangetekend schrijven van 12 januari 2012 dienden verzoekers, samen met hun minderjarige kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 23 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 januari 2012 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.
- 1.12. Bij aangetekend schrijven van 4 juli 2012 dienden verzoekers, samen met hun minderjarige kinderen, een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.13. Op 25 juli 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juli 2012 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.
- 1.14. Op 19 december 2012, bij arrest nummer 93 921, vernietigde de Raad de beslissing van 25 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.
- 1.15.1. Op 13 maart 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juli 2012 in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk verklaard.

1.15.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15.3. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster, samen met de minderjarige kinderen, de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

1.17. Op 10 oktober 2012 dienden verzoekers, samen met hun minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de aanvraag vermeldde verzoekers het volgende:

"A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen; dat als uitzonderlijke omstandigheden art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden;

Dat verzoekers ook voor hun minderjarige kinderen de regularisatie wensen aan te vragen:

- B.S. (...)

- B.L. (...)

B.

Dat verzoekers politiek asiel aanvroegen op 06.09.2010 en vervolgens verschillende procedures doorliepen voor het C.G.V.S. en de RVV;

Dat zij verder in België verbleven, zonder het Belgisch grondgebied te verlaten;

Dat verzoekers op grond van hun lange asielprocedure in België de regularisatie wensen aan te vragen;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven en hun fysieke integriteit;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat zulks ook één van de redenen is waarom verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen;

Dat verzoekers zich bovendien in een overmachtssituatie bevinden;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn; dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens; dat verzoekers immers 3 jaar legaal in België aanwezig zijn met schoolgaande kinderen;

Dat er voldoende humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig zijn en dat verzoekers al het nodige doen om zich te integreren:

1. Dat verzoekers lessen Nederlands volgen;

2. Dat verzoekers werkbereid zijn; dat een werkbelofte bijgevoegd wordt;

3. Dat zij tal van contacten onderhouden met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België;

Dat zij bij deze mensen zéér goed aangeschreven staan;

4. Dat verzoekers nooit een inbreuk pleegden tegen de openbare orde;

5. Dat twee kinderen in België geboren werden, hetwelk een speciale band met België creëert;

6. Dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden;

Dat om hoger uiteengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"

1.18.1. Op 6 september 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2012 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekers ter kennis werd gebracht op 13 september 2013, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2012 werd ingediend door : (...)

V.A. (...)

B.A. (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

B.S. (...)

B.L. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds 04.09.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij al het nodige zouden doen om zich te integreren; zij lessen Nederlands zouden volgen; betrokkenen werkbereid zouden zijn en een werkbelofte zouden bijvoegen; zij tal van contacten zouden onderhouden met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België en zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven zouden staan; zij een cursus maatschappelijke oriëntatie zouden gevolgd hebben; al hun economische en sociale belangen in België zouden gevestigd zijn en er ter staving een werkbelofte dd. 11.08.2012 ten aanzien van Dhr. A.V., verklaringen betreffende de gevolgde Nederlandse lessen ten aanzien van betrokkenen, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie ten aanzien van Meneer en Mevrouw en getuigenverklaringen worden toegevoegd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat hun minderjarige kinderen in België zouden geboren zijn, wat een speciale band met België zou creëren, en dat zij alhier schoolgaand zouden zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.09.2010, werd afgesloten op 25.11.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is en dat betrokkenen gedurende een bepaalde tijd legaal op het grondgebied zouden verbleven hebben, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweren dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer een bedreiging voor betrokkenen hun leven en hun fysieke integriteit zou vormen en dat dit zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen specificeren verder niet waarom dit artikel op hun van toepassing zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk tegen de openbare orde zouden hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.18.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 13 september 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(...) V.A. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 31.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*
- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013, hem betekend op 31.05.2013.*

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag artikel 9bis ingediend op 09.10.2012. (...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.18.3. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster, samen met de minderjarige kinderen, de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 13 september 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(...) B.A. (...)

+ minderjarige kinderen:

B.S. (...)

B.L. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 31.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*
- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013, haar betekend op 31.05.2013.*

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het

grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag artikel 9bis ingediend op 09.10.2012. (...)”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een inreisverbod aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de twee andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden. Ter terechtzitting hebben verzoekers geen opmerking gemaakt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting met betrekking tot aangevoerde rechtsregels en -beginselen en lichten dit middel verder toe als volgt:

“In casu zijn de bestreden beslissingen van 08.08.2013 (sic) op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel (sic) de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen 'buitengewone omstandigheden' kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13 sexies) d.d. 06.09.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 06.09.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 sexies d.d. 06.09.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg hebben gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel

vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013, betekend op 31.05.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[citaat artikel 74/11, § 1 van vreemdelingenwet]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bij zonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2.1. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan § 1, eerste lid bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat alle overige voorwaarden zijn vervuld, aangezien er slechts een weigeringsbeslissing werd genomen op grond van het ontbreken van buitengewone omstandigheden. In elk geval tonen verzoekers hiermee geenszins de onwettigheid van de bestreden beslissing aan, daar zij het motief niet betwisten.

Waar verzoekers voorhouden dat het aan verweerder is om aan te geven wat dan een buitengewone omstandigheid is, kunnen zij evenmin gevolgd worden. Immers is het aan verzoekers om aan te tonen welke de elementen zijn die hen verhinderen het verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan verweerder toe, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen hij *in casu* gedaan heeft.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

3.2.2. Onderzoek van de schending van de formele motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis

van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. Onderzoek van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Verzoekers lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze met alle nodige stukken te onderbouwen.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekers tonen niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hen toezeggingen of beloften werden gedaan. Gelet op voorgaande vaststellingen en nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van duidelijke wetsbepalingen kunnen verzoekers ook niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Het is verweerder niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekers' betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel, al dan niet in combinatie met het rechtszekerheidsbeginsel, is bijgevolg niet dienstig.

3.3. Zoals hoger reeds gesteld is het beroep slechts ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het middelonderdeel dat betrekking heeft op de inreisverboden heeft zodoende geen betrekking op de bestreden beslissing en is dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Wat de twee beslissingen tot afgifte van een inreisverbod betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPES